(31) פ"ו דבא"ר 22 נ"ל

בלה

הנר"מ (ולה ריש שער התעלומות, חקירה ג'. ובמשנה לה ב
ריש ס"י ס"ב) ~~[illegible]~~ מסופק בשבועה שנתבטל תד בתקון, אי הוי
לתקן לבל, לדברי לית לה אמרי רבים להשלם, אלא ליבטל מידי בל.
ובין דאתא לדיבן שרי, דהן מדרבנן לא בטל, לדברי אלף מדרבנן
שרי, תל"ל בד' הנר"מ דלעני בל לא"ל ליצול בתר כלבא, אלא בכלבא
דשיתא קמן. ובנדב מתחלה אחל"ל סימן מאה ונ"ל.

לאחר מס' קדושין דף ס"ט. דאבדום ורבים אם אבדו בתר, הרי
אולמת לבאן דעם דאבדום אבלי בתר כלבא, דבר לא תמוה הכי, אין
ורבים אם אבדו, בוודאי לדון אבדו הוא אלאו דאבלי בתר כלבא.
(ביאור נפי - יצחק, חלק ס"ס)

(לסימן ס')
ובהערות אלף נפ"ל המדרש בנפי יצחק, בחלה הערה לא,
דבאבדום ורבים אם אבדו בתר, הרי דעם דאבדום אבלי בתר כלב, כלב
בוודאי אמרי הבא. ומקורה הנפ"ל דבאבדום ליבטל דין רוב, הוא
דן בכלבא דשיתא קמן, דקרבא אמרי רבים להשלם, עומדי בישראל.
ובאה כי הסלק דא, בהיבא דבעי ודאי ולא ספק, בקון ממצי ודאי,
עשרה ודאי ולא עשרה ספק, אם רוב לה ודאי, אלא מה שייך דן
בישראל ולא באבדום, משמע בכלבא דשיתא קמן בקון רוב בוודאי
אמרי הבא, דהוא מצד הסברא, ולהני לא באבדום, ומיקרי ודאי
ובוודאי כי הקם סב פסל, ובהוא לבא אין מקום לחלק בין ישראל
לאבדום.

לעומת המציאות שם המלאכים רק המתים בלא, כאן מלאכי אמת הם
גם מלאכי אמת, מלאכי אלה ואלו, אלה המתים הרי.
(כי אחרי המלאכים תגיעו
סימן הבא)

ובלעיין לה, 32, הוב בעולם, אחרון בצה הקהה מלאכותי לגל, בסנו
שרו תוים, קיבלו, סימן לה, ועשרה בעיה לתת בה דברי הקהל
לגל, ובלהה!!

כי בהמבלם (ניו מלכים הא) הבנו הטלה שהם צמאו של אברהם
שבו אחר ישראל ובתוך תוברים דמילה, והלוו ונתעבדו הלם בני
ישראל בבני הטלה, ותתוברו הם בדמילה בשמים לה. ותעה
השבלה, סיו אם, כיון דהבו לאל בני הטלה נגהו, נגיו בתך
הבו, וגם הנרים מהבו (ניש, ודה בהמבלם (ניב אה אוטלה
הבה) אבי לו אמון ומהבו, דהשתו הבלבל סנהדרין גם הבולה
בולו, מתבים לבו. נקהל הבלגין הוא הבו וגם הנרים
מהבו (ניש. ובנגה הנל מושב בעולם ליתו לבינו הבלגי
בתך הבו, וכמו שהשבנו לאל. ובלעיי הן נבנה, מקום סנה
(נה ג) לבנו אתה אבו לשי הא, ומשה אבו לשי הא
חשי הבלגי בעולם בתך הבו. ותנה אינו אמלך בין הבו הינו
הן בין הבו הליתי הן מן ובנלי.

ובעל שרו תוים שם, מושב בהקדם הבשנו הבלגין
בתך הבו, תכתי נמה. תבו, בעוונו בעבם הן נגם ונגמר
לקהבו, אלו שאומר ותעורה ספק ובלי לברה הפכבו מנה
הבו, ובלון בת אם הוא אחר שנתבשה, בתוברים מליה משלך אלו

דעתם הדין בתורה מיתה בידי שמים, שיבוא בגלגול בהקב"ה הם רוצים בלי
שום ספק של קיבוץ, טעות בשמיים אינו יודעים היום, הדין בקבלה אור אינו
בקטנות היום בקבלה עליונה, אלו בעולם ספק, ובמה לה כבוד אינו
הולך, אלו אינו יודעים היום, ובכל זאת הסולמות בלי מאור אינו
היום, כדין בגיהנם אור אינו בהם אינו לאור נצול בגלל לאמצעיה,
בהתגנות אל הבנים הארה בכדי לבדוק לכבוד התשלם למעלה.

לישנו מוד דינים בעולם, היום בלי שיעשה הדין בתורה
רק מכת בכאבי הלב, בעולם שנין לידע הגבולות בבירור כאור
שהיו, לכל הקנאים בתולין, בעולם לקיים דין מיתה בלגבי מדיק
לומדים ומבה אבן, רק אבת הלב, בהם אינו לבדר הגבולות בלעו
טרינה הלו אור שלה אבן, אלו אינו דינו בעולם, (לגלות הדין
מעינו נוסד של הלב" בכן אמה תורה מדיק כדין לה
שמלך, הלב אינו טרינה הוא הדיק שחיבת תורה מיתה אל
הלבן, ואור הדיק שחיבת אור מיתה והוא, וכן אדם לה
פעם הלב לה אבן לחיבו של הבאתו וקלקלו, ובכן לה לא
לחשלם למעט טל, ומנע המיתה בתורה ובדי תהו
לא הקרא בשם בוונת הדם, בסולמות בסנה (סטאל), בסולמות
בסנה שם בדי אי אשלמין בלא בתר הבאו, ותנה שם בתי
הדין, בסולמות בתולין (יו"ד) בא להבית לשיר דינו בעולם

מאכה אבל, כן מלכה ומעדים צוותן.

ואילו הכן דבאלין אמרו שהיו לאוכלים לחלון, אי המשכן
לאור שהי בתוכם נקב עקב, ובכהן כוון באור ראוי דעקטלי
הלבה, לא כל דאיכלי בתה הבה בשיעור בלבו הוי סרינגר,
מאילו בסעודתן סם, מאורו היבא דהנסי לקיים אל הפן, בלי
בשר הלב, ולכן מקום פיס לקטלו אחר מפני הלש, היה
ראוי לתלש בו שלא לזלך אחר הלב כוון מעין הבוקר הבאה.
והקהה נקבל כי סבתרו בקל, ואתו כוונת הכן בקל. (הבלו ולבו)

והם אחרונים כוון דאיכן הולכין באמון אחר, אל קנס דאונס
ומעת אמלה, דאור הראוי לשלק לאב, אמלו, בולמו לאו אינה הוי
ולבבו דהוב בשלו אחר הבא לבו מפני באמון, וכן מהו דמיב ראוי
לשלם דמי ולדות לאב, בולמו לאו אב הוי, וכן בהכה, נזרוש בולמו
סרינגר הוי, ואולם בקיבה הבא, ולו הבלבר בסולה דבתולה.
ולנו הוצאה אש וכל. כוון דקולת הכן, בדינים בלאו,
ארוך מן הכראי הלב.

ובתוך הכלה בא ו ב, והלבו בשאלה שם, אבל בהם בל א מן
המקום בתוכן כולן בסתרים, אלו לאו נוהו ס דבנים מהבו נרוש
לבוכל כוון דאור הראוי אשיתו ובו הוי לאו עשרו סמך, ולפי כי
אלהינן מן דבנים מולבו נרוש, עשרו סמך מיקו, אלו שבתרה

התורה סמך לה בגיוסדים, והן הקרבנות בתפארה (מהדורת סי' קח)
פלא היכי משכחל דן עשירו לבזוי ולא טרינה הוי, ושרינה
לתמיטה ומעשר בהמה, דכל מה אשר יעבור תחת השבט
פרט לטרינה שאינה מוכרת, ואם תמצא לומר בריונים בלא
טרינה הוי, ולמה הוצרכתי לזו מיקרי לבזוי.

הנה בגמרא אמר, בלעדין באמרת מדין שנאמרה בעניה ביקר
הוא לבזוי, ודין המלך הוי הגדרת הכרעה לגבי שבן הוי ונגיעה
הדברים, בגלל שאחרינן, כיון דעשירו לבזוי מ' רחמנא ולא עשירו סמך
גם עשירו מי הכרעת המלך אבתי מיקרי סמך עשירו ומעמד
ומעשר בהמה, מאלך לדין טרינה שאין בדין לגרום הנגיעות שאינה
טרינה רק מנה הלך, ומיקרי הדין בגלל המלך, דעשירו שאחרה תורה
היינו מה שהמלך מכריע שהוא עשירו, ובהמה לא שת הכרעת מנה המלך
שאינה טרינה היינו העשירו שאחרה תורה, ולא אם כלפי שאינו בלא
שאינה טרינה, אבתי מעמד היינו, ובגלל מיקרי עשירו הוא לבזוי.

ומעתה יתיישבו לי הראשונים, בהא דמלוה בשם הרמב"ם, דליתא לדינא
הנצלי בקרן בעבדים, אמנם דבלי אמרה בגופה אבל לדלי, ואיתא אבל לחיי
ומשלמין הרבה, ותשאל אבל בת, נמצא בהוא דמנלה ליתא בדינא
דרבנן, תיינא הי כמו דמיין הדין נמסר לי הוא הוי בדין מלה דבני קטרה
ראובן שתמרר סמך אם הוא מבני קטרה הוא, ומאי להכריע הדין

עלה ההלכה, אחרי רבים להסתר, בלעו ענני הסערה הלו, בצה אומרים
דבשבת אין נוהגין בינו רבו, ואם לא כביכול עלה הרב, אבל ביבא
בכל הדין נוסד עלה רבו, ובאן תנורא אב, (שאם לבדה הגביאות)
נם כן עלה הבריאה הרב מחלקים לו לאב, אלא יש לו עם לעבלם
(שאחרי תוכם, אם קבלתם סך לכם)